

42. Raamattuluento: Kuolema on voitto

Rukous/Tervetuloa

Kuolla voi monella tavalla

Jokaisen ihmisen pitää kerran kuolla ja sen jälkeen tulee tuomio. Se on ihmisen osa ja kohtalo.

Jumalan sanassa puhutaan kuolemasta monin eri tavoin. Kuolemme lopullisesti, kun sielu ja henki poistuu ruumiistamme, fyysisestä olemuksestamme. On olemassa myös hengellinen kuolema; ihmissielu on joutunut eroon Jumalasta ja on kuollut Hänelle. Se on iankaikkinen kuolema. On ihmisiä, jotka ovat kahdesti kuolleita. *”He likapilkkuina teidän rakkausaterioillanne julkeasti kemui-levat ja itseään kestitsevät. He ovat vedettömiä, tuulten ajeltavia pilviä, paljaita, syksyisiä puita, hedelmättömiä, kahdesti kuolleita, juurineen maasta reväistyjä, rajuja meren aaltoja, jotka vaah-toavat omia häpeitään, harhailevia tähtiä, joille pimeyden synkeys ikuisiksi ajoiksi on varattu”.* (Juur. 1:12,13). Se keitä he ovat, on edellisessä jo sanottu. He ovat joka tapauksessa hengellisesti ja aikanaan myös iankaikkisesti kuolleita ihmisiä.

Puhumme nyt erilaisista kuolemista. Näistä apostoli Paavali myös puhuu eri tavoin. Hän juuri oli elämän ja kuoleman asiantuntija. Puhumme nyt kuolemista monille eri asioille. Tällaisia kuolemia ovat vaikkapa kuoleminen laille ja synnille, kuoleminen itselleen ja maailmalle, kuoleminen kaikelle muulle paitsi Kristukselle. Mitä tämä kaikki tarkoittaa? Mitä nuo kuolemat merkitsevät käytännön elämässä? Koetamme sitäkin puolta valaista tietämisemme puitteissa. *”Mutta kun synti otti käskysanasta aiheen, herätti se minussa kaikkinaisia himoja; sillä ilman lakia on synti kuollut. Minä elin ennen ilman lakia; mutta kun käskysana tuli, niin synti virkosi, ja minä kuolin.”* (Room. 7:8–10).

Edellisessä on koettu järkyttävä kuolema. Apostoli Paavali oppi sen koettuna omassa persoonas- saan. Paavalista oli tullut uusi luomus, hän oli nyt ”Hengen uudessa tilassa”. Nyt Paavali tajusi lain todellisen tarkoituksen. Sen tarkoitushan on tappaa alaisensa. Kun hän pyrki lainnoudattamisella tulemaan eläväksi, kävikin päinvastoin, hän kuoli. Hän kuoli rikoksiinsa ja synteihinsä. Hän huomasi itsensä kykenemättömäksi täyttämään lain vaatimukset. Paavali siis kuoli mahdollisuudelle kelvata lain edessä. Näin käy jokaiselle joka yrittää selviytyä laista. Laki tappaa, sillä laki on hengellinen, mutta ihminen on lihallinen. *”Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen”* (Room. 7:14). *”Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teosta; sillä lain kautta tulee synnin tunto.”* (Room. 3:19,20). Siksi ei kukaan pysty täyttämään Jumalan pyhää lakia. Vain Jeesus kykeni siihen. Sen sijaan, että laki vapahtaisi synnin teosta, se synnyttääkin kai- kenlaisia himoja ja synti suorastaan ryöstäytyy valloilleen. On kuin patoasi pienen puron, mutta joka ryöstäytyykin pian käsistä ja paisuu yli rakennelmien. Tämä on kaikkien niiden ihmisten ko-

kemus, jotka ovat halunneet elää hyvää, lainmukaista elämää totuudessa. He ovat pettyneet surkeasti. Lain täyttäminen ei onnistu keneltäkään syntiseltä. Se johtaa täydelliseen toivottomuuteen. Näin on oltavakin. Lain varsinainen tarkoitus toteutuu näin. Paavali kirjoittaa: ”*Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ”Älä himoitse.”*” (Room. 7:7). Lain tie on näin tuhon tie. Se johtaa vääjäämättömästi hengelliseen kuolemaan. Vain täydellinen fariseus luulee selviävänsä hengissä.

Vapautumisen tie

Mutta miten voi vapautua synnistä? Miten pääsee pois tuomion alta, jonka laki saa aikaan? Miten voi pelastua synnin ruumiista?

Mitkään ponnistelut eivät auta tässä sodassa, vaan ne johtavat aina vain syvemmälle hengelliseen ahdinkoon. Apostolille jäi jäljelle vain yksi huuto, yksi parahdus, kun hän havaitsi tämän. Hän huutaa: ”*Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?*” (Room. 7:24). Paavali näki, että hän oli synnin turmelema ja koki elävänsä kuoleman ruumiissa. Mutta näin sen tulee ollakin, muutoin ei ihminen ala huutamaan apua. Edellinen Paavalin sanat jatkuu: ”*Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!*” (Room. 7:24). Hän oli löytänyt vastauksen, hänellä oli nyt apu. Vastaus oli Kristus, Elämän ja Kuoleman Herra. Mutta miten tämä on tavoitettavissa ja saatavissa? Miten löydän sisällön tälle monimutkaiselle ja oudolle opille? Paavali vastaa tähänkin kysymykseen näin: ”*...elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista*” (Room. 8:2). Mutta yhä on tehtävä kysymys: Miten?

Tästä ihmisen tilanteesta voi alkaa Hengen opetus kuolemasta ja siitä, miten vapautua lain tuomiolta, vapautua synnistä! Laki ja synti kuuluvat yhteen. Ilman kuolemaa ei ole kuitenkaan vapautusta. Vain tällä tavoin tuo tuomitseva laki ja sen mukanaan tuoma synti voidaan voittaa. Meidän onkin seurattava kokonaan Paavalia tässä kysymyksessä. Miksi? Siksi, että Paavali johtaa meidät Kristuksen luokse. Hän sanoo muun muassa näin: ”*Se, joka on kuollut, on näet päässyt vapaaksi synnin vallasta. Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan.*” (Room. 6:7,8).

Voitto synnistä saavutetaan vain kuolemalla pois siitä. Silloin kuolema on voitto. Ja miten tämä kaikki on taas käsitettävissä?

Ei ole ihme jos tavallinen kilvoittelija ei tätä kaikkea tahdo ymmärtää, kun se on viisaille teologeillekin useimmiten täyttä hullutusta. He pitävät tällaisia kysymyksiä jonkinlaisina kehällisinä asioina, mielenkiintoisina pohdintoina, tajuamatta, että tämä kaikki on kristillisyyden peruskysymyksiä.

Nyt Paavali alkaa opettaa, miten vapautuminen tapahtuu. Hän kirjoittaa: ”*Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.*” (Room. 6:4). Hän sanoo vielä: ”*Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa.*” (Room. 6:11 KR92).

Mutta, mutta: mitä tämä vaikeaselkoinen opetus sisältää? Palasimme siihen asiasisältöön, josta on näillä luennoilla jo aiemmin puhuttu, nimittäin kasteeseen. Kasteessa ei ole tärkeää, milloin kastetaan, kuka sen suorittaa, eikä minkä verran pitää olla vettä, tai muuta sellaista, josta niin kiivaasti väitellään ja ollaan niin kovasti oikeassa. Mikään muodollinen seikka ei ole kovin tärkeää. Tärkeää on vain että kaste on toimitettu Jeesuksen kastekäskyn mukaisesti. Ja nyt Paavali opettaa, että kas-

teessa olemme kuolleet Kristuksen kanssa. Meidät on ristiinnaulittu hänen kanssaan samalle ristille. Turmeltunut minämme, eli lihamme, on kokenut ristin ja kuollut. Ja kuollut ei tee syntiä. Hänhän on kuollut. Heikko voi sen sijaan tehdä vielä paljonkin asioita, paljon syntiä, hänhän on yhä elossa.

Me olemme myös haudatut Kristuksen kanssa. Mutta koska Kristus herätettiin kuolleista, niin on Jumala meidätkin herättänyt hänen kanssaan kun uskoimme häneen. Näin meidän tulee ajatella ja elää uutta elämäämme. Turmeluksen ruumis on haudattu, mutta henki on tehnyt meidät eläviksi. Samalla tavoin kuin Kristus herätettiin kuolleista, niin on myös meidät herätetty henkiin samalla ylönousemusvoimalla, jolla Herrammekin herätettiin. Elämme hänen kanssaan. *”samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman”*, Paavali opetti. Hän sanoo lisäksi: *”Kuolema on nielty ja voitto saatu.”* *”Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?”* Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki.” (1. Kor. 15:54).

Nyt ehkä hieman paremmin ymmärrämme Paavalin huudahduksen: *”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.”* (Fil. 1:21). Kun ymmärrämme tämän oppisisällön oikein ja alamme sitä toteuttaa elämässämme, jotakin alkaa tapahtua. Vanha luomus alkaa menettää valtaansa. Jälleen Paavali opastaa: *”älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tulleina, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle.”* (Room. 6:13). Toisin sanoen: olemme siirtyneet kuolemasta elämään kahdellakin tavalla. Olemme tulleet eläviksi Jumalalle ja kuolleeksi synnille. Tässä tarvitaan nyt kestävää ja luottavaa uskonasennetta. Vaikka tuntuisi miltä, vaikka synti yhä vaivaa, pidämme kiinni Sanasta: olemme kuolleet Kristuksen kanssa ja olemme samalla osallisia hänen elämästään. Elämä alkaa kantaa hedelmää ja jatkamme matkaa turvallisin mielin *”varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.* (Fil. 1:6). Valta ja ponnistelu ovat siirtyneet Kristukselle. Alamme tuottamaan oikeaa satoa. Syntyy uutta elämää, kun olemme kuolleet kaikelle muulle paitsi Kristukselle. *”Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.”* (2. Kor. 4:12). Kun me kuolemme, jossakin muualla alkaa syntyä elämää. Vain näin se tapahtuu. Alamme samalla muuttumaan Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi. *”tunteakseni hänet ja hänen ylönousemisen sa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta.”* (Fil. 3:10). Tämä on samalla vapautumisen tie: ahdas itsensä mittailu vaihtuu kiitokseen ja ylistykseen. Virke: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?”* vaihtuu nyt useammin muotoon: *”Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!”*. Meidän onkin luotettava enemmän kirjoitettuun sanaan, kuin siihen, miltä meistä juuri sillä hetkellä tuntuu.

Ikävä vain, että lähes kaikkialla kristillisessä maailmassakin tämä sanoma on suurelta osin kadoksissa ja pitäydytään pelkissä sanan alkeissa ja rintaruokinnalla.

Nisunjyvä tie

Jeesus sanoo: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.”* (Joh. 12:24,25).

Edellisessä Jeesuksen opetuksessa on kysymys samasta asiasta, josta Paavali jo opetti, eli: jotta voimme tuottaa uutta elämää, meidän on ensin kuoltava. Vastaavasti jos haluamme pitää kiinni entisestä lihallisesta elämästämme, joka johtuu aadamilaisesta luonnostamme, emme voi tuottaa sel-laista hedelmää, joka johtaa myös muita iankaikkiseen elämään. Nisunjyvä paikka on maassa ja maatumassa, jotta se voi lisääntyä. Vain jyvä kuolema tuottaa uusia, eläviä jyviä.

Jos rakastamme luonnollisen ihmistemme luonnollista elämää, emme tuota hengellistä satoa. Ja millainen on todellisuudessa tuo jokin, jota sanotaan lihaksi? Liha on sellainen, ettei se halua koskaan muuttua. Aivan niin kuin iskelmässä sanotaan: ”Koskaan et muuttua saa”. Liha voi esiintyä hurskaana ja nöyränä. Se voi näennäisesti harrastaa hyviä asioita ja olla tosi jumalinen. Mutta kun siihen kohdistuu arvostelua, tai joku sanoo siitä totuuden, sen luonne paljastuu: todellisuus onkin toisenlainen. Liha onkin nyt yhtäkkiä häijy, kiukkuinen, taipumaton itsekeskeinen ja muuttumaton. Se haluaa pysyä lihana. ”Minä olen tällainen, enkä voi muuksi muuttua. Kai minä saan tällainen olla? Kyllä kai minulla on siihen lupa? Kuka sen kieltää? Ei minusta tämän parempaa tule. Miksi minua koko ajan komennellaan? Näin liha puhuu ja puolustelee itseään. Liha kulkee usein nöyryyden rattailla. Mutta kun joku survaisee puolapuiden läpi kalikan ja ratas alkaa sutata, todellinen lihan luonne paljastuu. Se alkaakin syytellä, mekastaa ja uhkailla. Se on hyvin loukkaantunut. Näennäinen nöyryys voi olla kovaa salattua ylpeyttä. Liha on liha.

Maailma, lihan valtakunta, Jumalan vastainen ihmiskunta, rakastaa vain omiaan. Se rakastaa vain itseään ja haluaa elää vain itselleen. Pimeyden voimat tekevät työtään näissä tottelemattomuuden lapsissa. Se tie johtaa aikanaan tuhoon. Jeesus sanoo: ”*Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niin kuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat.*” (Joh. 15:6). Apostoli Paavali sanoo sen toisilla sanoilla, mutta opettaa aivan samoin. ”*Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sen tähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan. Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu.*” (Room. 8:5-8).

Jos haluamme seurata Jeesusta, meidän on luovuttava monista asioista. Vaikeinta on luopua omasta itsestään ja kaikesta, joka tuntuu kovin rakkaalta ja arvokkaalta. Maailmasta on helpompi luopua kuin omasta itsestään ja sen elämästä. Kuoleman ja luopumisen hinta on kova, mutta se tuottaa suunnattoman aarteen, voittopalkinnon, ja täällä ajassa paljon siunausta ja moninaista hyvää. Saatavaa palkintoa ei voi verrata mihinkään muuhun aarteeseen tässä maailmanajassa.

Mikään olento luomakunnassa ei luonnostaan halua kuolla. Kaikella luodulla on jonkinlainen itsesuojeluvaisto. Kaikki elollinen pelkää kuolemaa. Siksi myös meidän on niin vaikeaa suostua vapaaehtoisesti kuolemaan. Ja kuitenkin se on ainoa mahdollisuutemme voittaa synti ja saada tilalle Jumalan Hengen mukainen elämä. Luimme äsken: ”*Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.*” Noin se on oltava. Jos kuolemme, elää syntyy. Mutta meillä on joko Hengen tai lihan mieli. Hengen mukaan eläminen - puhumme myös Hengessä vaeltamisesta - on Jumalan tahdon mukaista elämää. Olemme silloin Hänen johdatuksessaan. Vastaavasti turmeltuneen luontomme, lihan, mukaan eläminen johtaa iankaikkiseen kuolemaan. On siis vain kaksi vaihtoehtoa: Henki tai liha.

Ei ole helppoa pudota kesätuulella ja -lämmössä kasvavasta tähkäpäästä alas kylmään ja pimeään multa. Siellä, näkymättömissä ja hylättynä, alkaa pian lahoaminen, alkaa kuoleminen. Ja kuitenkin juuri tuo lahoava jyvä alkaa kasvattaa juuria ja kortta ja tuottaa aikanaan monikymmenkertaisen sadon. Tätä Jeesus tarkoittaa oman elämänsä vihaamisella. Oma, itseriittoinen elämä, on hylättävä ja tuomittava, eli on vihattava sen turmiota tuottava elämä. Tuntuuko hyvältä? Ei se siltä tunnu. Ei kuolema helppoa ole, vaikka se onkin valtava voitto.

Meillä uskovillakin on paljon kuoltavaa. Jeesus oli esimerkki täydellisestä suostumisesta ristin kuolemaan. Kaikki sai mennä. Yksin oli kärsimys ja kuolema kohdattava. Jopa Isä hylkäsi hänet

hetkeksi. Se oli täydellinen luopumisen tie. Siksi on meidänkin, jotka haluamme samaistua häneen, kohdattava samat taistelut ja samankaltainen ristinkuolema. Muutenhan emme ole yhtä hänen kanssaan. Me tulemme osalliseksi hänestä ” samankaltaisen kuoleman kautta”. Ja vielä: ”jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan”.

”Ja hän sanoi kaikille: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen.” (Luuk. 9:23,24).

Lyhyesti vielä muutamalla esimerkillä puhumme käytännön tasolla, mitä kuoleminen synnille on. Ajatellaan, että joku oli ollut paha rikollinen ennen kuin löysi Kristuksen. Mutta nyt kaikki oli muuttunut. Elämä oli nyt Kristus. Sitten eräänä päivänä vanha rikostoveri ottaa yhteyttä ja pyytää mukaan uudelle rikoskeikalle, takuuvarmalle ja tuottoisalle. Mutta nyt koko tuo ehdotus tuntui kuin haudan takaa tulleelta Kristuksen seuraajan mielestä. Se oli pelkkänä ajatuksena tullut mahdottomaksi. Tämä Jeesuksen uusi seuraaja oli siis kuollut entiselle rikollisuudelle. Hän oli kuollut synnille tässä kohden.

Joku toinen oli innokas ravintola-asiakas ja rakasti kaikkea siihen liittyvää, maailmallista musiikkia kaikissa sen muodoissaan, ja kaikkea mitä kuuluu sanaan maailmanmielisyys. Hän oli ollut aikoinaan oikea ”parkettien partaveitsi”. Häinkin oli sitten uudistunut Hengessä. Vuosien takainen tuttu soittaa sitten kuitenkin ja kyselee vanhan ystävyuden merkeissä ravintolakaveriksi ja sitten vielä jatkoille johonkin mielenkiintoisen paikkaan. Mutta ei, kauan sitten oli jo mieli kiintynyt muualle ja sydän luopunut vanhasta. Oli käynyt toteen tuo sana: ” Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.” (2. Kor. 5:17). Tällaisia esimerkkejä voisi ottaa useitakin. Parasta on se kuitenkin, jos moni vanha syntitötumä on tullut haudattua ja vanhat syntiveljet korvattu uusilla ”henkiystävillä”. Se kaikki on kuolemista ja uusien voittojen saamista. Näin tulee ajan mittaan tapahtua kaikelle, mikä ei ole Herrasta. Ja noin se menee, kun kuollaan pois vanhalle ja Uusi Herra on tullut elämänpurren kapteeniksi. Jeesus sanoo sen myös näin: ” ”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. ” ” (Joh. 15:1,2).

Aina on ollut niitä, jotka ovat tahtoneet ottaa tämän tien kulkeakseen. He ovat olleet aina myös suureksi siunaukseksi ympäristölleen, käyttäen niitä armolahjoja joita on saanut. Pietari kehottaakin: ”Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut, Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina.. Jos joku puhuu, puhukoon niin kuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja valta aina ja iankaikkisesti. Amen.” (1. Piet. 4:10,11).

Kaikille riittää tekemistä, kaikille on paikka Jumalan elopellolla. Joillakin on sirppi, joku käyttää sahaa, tai joku tekee työtä sanan miekalla. Tekemistä riittää. Puuhasteluun ei ole aikaa. ”Ja nähdesään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän.. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” ” (Matt. 9: 36–38).

Sota ja rauha

Ristiinnaulitseminen johtaa aina kärsimykseen - Kristuksen kärsimysten osallisuuteen. Kun suostumme ristiinnaulitsemiseen sota, kilvoitus, vaiva ja työ alkavat. Sitä toki haluaisi, että turmeltunut

luonto tulisi kerralla kuoletetuksi ja synti poisotetuksi. Niin se ei kuitenkaan mene. Liha ei kuole tyystin, mutta sen turmeleva voima voidaan lannistaa. Aina säilyy taistelu Hengen ja lihan välillä. ”Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla.” (Gal. 5:16–18).

Nämä voimat vaikuttavat uskovassakin. Usein Herran oma huokailee, kun turmeltunut luonto tekee vielä tuhojaan. Jumala sallii tämän. Edes Joosua, joka kansansa kanssa taisteli Luvattua maata omakseen, ei voittanut kaikkia vihollisia. Tämä oli myös Jumalan tarkoitus. ”Ja Herra, sinun Jumalasi, karkottaa nämä kansat sinun tieltäsi vähitellen. Älä lopeta heitä yhtäkkiä, etteivät metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi.” (5. Moos. 7:22). ”Minä panen nämä kansat teille koetuksiksi nähdäkseni, kuljetteko te isienne lailla minun tietäni minun käskyjäni noudattaen.” Siksi Herra ei kiirehtinyt tuhoamaan näitä kansoja, vaan antoi niiden jäädä paikoilleen, ja siksi hän ei ollut myöskään antanut niitä Joosuan käsiin. (Tuom. 2: 21–23). Vähitellen, paljon aikaa käyttäen, Herra antaa voittoja vihollisista. Näin on oltava, ettei kaikki kaatuisi hengellisen ylpeyden voittoon. Siksi tarvitaan kilvoitusta, uskoa ja taistelua loppuun asti. Vasta Kristuksen päivänä kaikki muuttuu. ”varmas-ti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.” (Fil. 1:6). Muistaen että ”hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. (2. Kor. 5:15).

Kerran lopullinen kuolema saavuttaa. Silloin lopullinen voitto on saatu. Itkut on itketty. Taakat ovat poissa. Kilvoitusvaljaat on riisuttu. On rauhan ja levon aika. Saamme iät katsella hänen muotoaan. Mutta nyt olemme vielä matkalla. Sota riehuu. Mutta risti tekee ristiinnaulituissa työtään - ja elämä Herrassa vahvistuu. Kristus saa kerran voiton myös meissä. Se on varma. ”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.”

Nämä kaksi viimeistä luentoa ovat samalla opetusta aitoon raamatulliseen pyhitykseen ja sen perusta. Mikään muu ei kestä. Lakiin perustuva pyhitys antaa vain pinnallisen ja valheellisen pyhyiden. Kun kuolemme kaikelle muulle ja Kristuksen elämästä tulee meidän elämämme, alamme muuttua Hänen kaltaisekseen. ”Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki.” (2. Kor. 3:18).

Aamen.